

Reformacijos Šventei.

Sztai ateina laikas, kalba Diešpats, kad aš siųsiu badą į kraštą, ne duonos badą arba vandens troškulį, bet Diešpats šodžio klausyti... Amos 8, 11-12

Ne vien senovės, pirmųjų trijų amžių bažnyčia turėjo savo kankinius, kurie dažnai pernešdami baisiausias kanczias, auksojo savo gyvybes už savo tikėjimą. Ir mūsų ewangelikšoji bažnyčia turi savo krauju patikrintuosius liūdininkus, kuriuos, žvėsdami reformacijos šventę wisada prisimename.

Reformacija yra wiena brangiausių Diewo dowanų, kuri teko žmonijai jos didžiųjų įvykių eigoje. Suntu apibudinti ir išreikšti, tiek dvasiškių gėrybių mes turime iš jos. Bet iš wisų gėrybių didžiausia ir brangiausia yra ta, kad reformacija gražino mums Šwentąjį Raštą, dowanodama jį mums net motinos gimtoje kalboje. Todėl kaip tik šia Reformacijos šventės proga prisiminkime ir šiuos Szv. Rašto žodžius: „Atsiminkite jūsų mokytojus, kurie jums apskaitė Diewo Žodį“. Tai reikšmingi mums ewangelikams žodžiai. Skaitant juos, norisi sudėti rankas ir melsti: Diešpatie, užlaikyk mums šawo žodį, šį brangųjį turtą, nes mes wertiname jį labai, kaip didžiulius turtus. Ne Lawo žodis wvertas reikšmės, tad wvertas mūsų tikėjimas? Wisas pasaulis tik daktė, suliginus su Lawo didžiųjų ir galinguoju žodžiu.

Wienas iš reformatorių kartą pasakė šiuos brangius graudenimo žodžius: „Pirkite, nes turgawietė prieš jūsų duris; rinkite, nes saulė šwieczia ir gražus oras; naudokitės Diewo malone ir žodžiu, nes jie jau yra. Sztai ką jūs turite žinoti: žodis ir malonė yra praeinantis Ing lietus, kuris tas pats nebegrižta ten, kur jis buwo wieną kartą. Diewo žodis buwo Izraelio tautoje, dabar jo ten nebėra. Ap. Powilas buwo jį nugabenes į daugybę kraštų, bet dažniausiai dabar ten jis neberandamas. Nemanykite, kad jūs jį amžinai turėsite! Nedėkingumas ir panietka neleidžia jam amžinai pas jus likti. Todėl imkite ir laikykite, ką turit ir laikyti dar galite! Sustingusios rankos turi blogus metus!

Tai tikrai pranaiškė šie reformatoriaus žodžiai. Jie išsipildė po keleto himtų metų, kaip tik mūsų laike. Ar tinka juos priminti mūsų parapijai šiandien šioje reformacijos šventėje? Ar nebūtų geriau, teisingiau ir tiksliau giedoti džiaugsmo giesmes dėl gėrybių ir palaiminimų, kuriuos suteikė mums reformacija, negu raginti prie atgailos, prie sugrįžimo ir skambinti teismo warpais?

Szia walandą mes klausime sawes, kaip brangina mūsų ewangelikšoji tautos dalis iš Reformacijos paweldetuosius turtus ir kokios reikšmės turi Diewo žodis mūsų kasdieniniame gyvenime? Prieš kelius himtmečius wienas katalikas pasakė: „Ewangelikai gyvena Diewo žodnyje, o mes šėdime kalčia jo“. Ar šiandien dar būtų galima pasartoti tuos paczius žodžius? Kiek yra ir kur yra tos šeimos, kuriuos kasdien rytą ir wafarą palentia maldai sawo kelius. Kiek yra ir kur yra tie krikščionys ewangelikai, kurie kasdien skaito Bibliją? Didelė dalis nuo įžegnojimo dienos nebebuwome atskleidę sudulkejusių jos lapų. Palikome Die-

wo žodį nuošaliai, ir juo wisai nebesirūpiname. Wiburamžiais dažnai atsitikdawo, kad bažnyčia nubausdawo kotį nors nepatklusnų kraštą arba miestą, pasfelbdama taip wadinamą ekškomunikaciją (prakeikimą). Ekškomunikuotame krašte arba mieste buwo draudžiama laikyti pamaldas, draudžiama bažnyczioje skambinti warpais, krikštyti waišus, jaunawedžius tuokti, ligonis lankyti, numirusius lydėti į kapus ir pan. Tokia padėtis nubausiestiems darydawo nepaprastai gilaus ir sunkaus išpūdžio. Ekškomunikacija sulaužydawo nepatklusumą. Nubausstasis kraštas darydawo atgailą, nes nebegalėdawo ilgiau pakęsti tokio dvasiško bado. Nors ši pabaudimo priemonė nėra tikslī ir nėra paremta Biblija, tacziau ji, rodo, kaip laikui bėgant krikščionija pamiršta dwasinių gėrybių mūsų gyvenime swarbumą, apsiprasdama materialiniais turtais. Sztoki pabaudos priemonė šiandien beabejo jau nebeweikty. Šut daugume jako: šioje žemėje žydi mano džiaugsmas, o šios žemės idylutė aukšwiera mano kentėjimus! Kas wšiau pa mirnes bus, man neswarba.

Szia ir išsipildė pranaiško ir reformatorių žodžiai nedėkingumas ir panietka neleis palikti Diewo žodžiui, ir ateis laikas, kada bus badas ne duonos, bet Diešpaties žodžio.

Todėl wiena gerai žinotime: kas nenori Diewo žodžio, nuo to jis atsitolins. Pastui jis bus neberandomas, nors ir labai jo norėtume. Diewo gerumas ir kantrumas išjenta. Šiandien mums irgi tinka Diešpaties Jėzaus Kristaus žodžiai, tarti Jeruzalei: kad ir tu pažintumei šiuo tawo laiku, kas tarnauja tawo ramybei; bet tai paslėpta tawo akims. Šiandien mes didžiujamės sawo protu nebūklais ir statome sawe aukšcziau Wisagalincziojo Diewo. Šo žodi paniekiname ir tycziojamės iš Kristaus Ewangelijos. Tacziau neužmirškime, kad gali ateiti laikas, kada mes pajusime sawnje dwasiškląjį badą, kuomet mūsų siela hauts peno, bet mes neturėtime, tuo galėtume nutildyti jos alkį. Šiandien mes dar turime Diewo Žodį. Naudokimes juo! Pirkite, juš turgawietė prieš duris! Rinkite, juš dar saulutė šwieczia ir dar gražus oras! Naudokitės Diewo malone ir žodžiu, nes jis dar yra! O žeme ir žmonės klausykite Diešpaties žodžių!

Kol Diewo malonės ranka dar ištiesta, bet kas žino, kaip ilgai, tai bus — imkime! Laikykimes prie Diewo žodžio, laikydami: laikyk mus, Diešpatie, prie sawo žodžio! Darykime darbus, kurių reikalauja Diešpats Diewas sawo žodnyje. Kam reikalingas keltodys, jei jo rodyto neatbojame? Kam ta šwieša, jei mėgstame klaidžioti patamstais? Diešpatie, mes esame tik menkos firmelės, jei neturime Lawo žodžio! Kas mus galėtų stiprinti, raminti, apšwiešti ir išganyti, jei to nedaryty wisagalingasis Lawo žodis? Duok, kad mes sawo hirdyje nejauštume bado ar troškulio, bet jį te būna linksmas nusitikėjime išganymu per Lawo žodį. Amen.

Hypatia Yčaitė.

Norvegijoje įvykęs kongresas Pasaulinės Sąjungos Tarptautiniam Draugingumui per Bažnyčias skelbti.

(Pluoštas įspūdžių)

(Tešinsys.)

Kaip gali būti tarp jų skirtumas, jei jos visos išpažįsta tą patį Viešpatį? Jų idealai tie patys, tik metodai tam idealui pasiekti kitokie. Palaikyti Kristaus bažnyčios vienybei reikalinga kartais visiems suvažiuoti ir tuos klausimus aptarti. Tokia buvo tema Larvik'o konferencijos.

Buvo tai įdomios dienos. Turėjai progos pasikalbėti su įvairių kraštų žmonėmis ir daug ko nuo jų išmokti. Daug klausimų paliko neišspręstų. Ši karta buvo gerai atstovaujami Balkanų kraštai — Jugoslavija, Rumunija, Graikija. Impozantiškai atrodė vyskupas Drenėjas iš Novi Sad su ilga balta barzda, juoda popo kepure ir malonia šypsena. Jis atrodė kaip patriarchas ir be abejo buvo konferencijos populiariausia figūra. Buvo šioks toks smūgis išgiršti iš jo paties, kad jam dar vos 52 metai! Iš tolimosios Kinijos atvyko taip pat vienas delegatas Y. M. L. A. (jaunų vyrų krikščionių sąjungos) sekretorius iš Šanchajaus. Tai išsilavinęs jaunas vyras baigęs Šanchajų universitetą, dabar vykstantis į Ameriką antro fakulteto (teologijos) pabaigti. Savo pranešime jis papasakojo daug įdomių dalykų apie krikščionių padėtį Kinijoje. Iš namų jis išvažiavęs lygiai prieš mėnesį. Per Singapūrą, Italiją, Prancūziją, Vokietiją jis atvyko į šiuos šiaurės kraštus. O mes, 40 valandų važiavę, skundžiamės, kad atvykome į kita pasaulio galą! Kinų delgatas Hanson Hwang papasakojo, kad Kinijoje esą 500 000 krikščionių. To įvertinimas yra pakankamai didelis. Jis teigė, kad įvyke įvairių sektų misionieriai kiekvienas skelbė, kad jo mokslas geriausias. Toje paminėtoje kiniečiai krikščionys supranta, kad reikia vienos krikščionių bažnyčios. Sektos priveda kartais prie absurdo: pats Hanson Hwangi, nors gyvena Šiaurės Kinijoje, bet vadinasi „Pietų Baptistas“. Kiniečių tikėjimas Kristuje yra pagrįstas giliu žmoniškumu. 600 metų prieš krikščioniškąją erą Konfucijus pasakė: „jei nemokėsi tarnauti savo artimui, nemokėsi tarnauti ir Dievui.“ Kiniečiams krikščionybė labai artima ir suprantama. Kai kurie mėgsta prikišti, kad esą krikščionybė — tai pabėgimas nuo gyvenimo realybės. Yra visai ne taip: krikščionybė išmokina prie realybės prisitaikyti. Taigi, krikščionių bažnyčios Kinijoje nori vienybės. Pačiam Hanson Hwang esą tas pats, ar jis eina melstis į katalikų, metodistų ar baptistų bažnyčią. Kiniečių tauta yra plačių pažiūrų ir ne priešinga naujoms idėjoms.

Stiprus krikščioniškas judėjimas buvo prasidėjęs 1922 m. Po kiek laiko jis prigeso dėl nepalankių aplinkybių. 1930 m. kai buvo pripažinta laisvė visoms srovėms, judėjimas ėmė stiprėti. Dabartiniams 1938 metais jis dirba be jokių kliūčių iš Kinų valdžios pusės: maža to, daugelis aukštai stovinčių žmonių, kaip Čang-kai-šeko žmona, generolas Čengaisa ir daug kitų arba viešai išpažįsta krikščionių tikėjimą, arba krikščionybės idėjai simpatizuoja. Ir taip dabar, kai Japonų kareiviai žengia per Kinų žemę, kai bombarduojami kinų miestai, kinai dar labiau stengiasi atrasti teisybę. Dar prieš karą buvo sprendžiamas klausimas: jei Kristus dabar būtų gyvas, ar jis lieptų kantriai kęsti ne tik sau pada-

rytų nuoskaudų, bet ir žmonai ir vaikams? Jei Kristus su kardu rankoje būtų išėjęs kovoti, jis žmonių atmintyje pasiliktu kaip herojus, bet jokių būdu nebūtų tapęs mūsų Viešpačiu. Bet tokio klausimo apskritai negalima ir klausyti. Kiekvienas žmogus privalo ginti savo namus bei šeimą. Reikia išsiaiškinti, kad Kinijoje jokio karingo ūpo prieš Japonus nėra. Jie nori būti japonų draugais, ir juos daugiau apima gailstis negu pyktis dėl šio tiktai be jokios priežasties pradėto konflikto. Neseniai kinų aeroplanas nuskrido į Japoniją ne bombų mesti, bet išdalyti brošiūras, kuriose kalbama apie šio beprasmiško karo blygbes ir kiniečių tautos kančias. Kinai nedaro propagandos, kad pateisintų karą. Jie kovoja dėl teisybės. Prieš kiek lakio Hunano universiteto studentai pasiuntė laišką savo kolegoms Japonijoje. Jie stengėsi susitarti dėl bendros dienos savaitėje, kad galėtų kartu ir japonų ir kinų studentai krikščionys melstis už taiką.

Po kelių dienų atvyko ir pravoslavų arkivyskupas-metropolitas Steffanas iš Sofijos, kuris savo rytiškais rūbais traukė visų dėmesį. Purpurinis apsiaustas auksu išsiuvinėtas, ant krūtinės kabas aukso kryžius, aukšta kepurė ir žilstanti barzda darė iš jo kokį tai pasakišką, nerealu žmogų. Jie atvažiavo iš Olandų Rytų Indijos, Javos salos, Batavijos miesto. Ten čiabuviai daugiausia pagony, bet daug daroma ir dėl krikščionybės idėjos. Čia nepaminėjau delegatų iš Amerikos ir iš beveik visų Europos kraštų. Visi tie žmonės atvykę iš įvairiausių pasaulio šalių kas rytas 9 val. susirinkdavo koplyčioje bendroje maldoj Viešpačiui. Po to būdavo posėdžiai iki pat pietų. Laikė posėdžių buvo skaitoma daug referatų ir sprendžiama daug įdomių teologiškų klausimų ryšium su organizacija. Apie 1 val. būdavo bendri pietūs. Tada didelėje salėje galėdavai girdėti bent desimtą įvairiausių kalbų. Man pačiai kartais nuo tų kalbų įvairumo ir galvos apsidavimas. Tada reikėdavo kalbėti bent keturiomis įvairiomis kalbomis. Taigi jos visos kartu galvoje susimaišydavo. Pamiršęs, kad tas žmogus kalba vien tik angliškai, pradėdi su juo prancūziškai arba atvirkiškai.

Po pietų trumpas poilsis, per kurį jaunimas eidavo vaikščioti ar maudytis, o po to — vėl į darbą. Vėl kongrese eina diskusijos. Šalia vyskupo Drenėjaus populiari figūra buvo jauniausias konferencijos dalyvis. Tai 1½ metų amžiaus anglų delegato kunigo iš Londono sūnus. Jis turėjo atvažiuoti čia su tėvais, nes nebuvo kaip jo palikti. Nors jis ne visada buvo matomas, bet jo balsas beveik visur buvo girdimas!

Kongreso metu nebuvome užimti vien diskusijomis apie teologiškus klausimus. Padarėme keletą įdomių ekskursijų. Pirmiausia nuvykome į Stavern, kur yra užsilikę fortifikacijų (sustiprinimų) iš senų laikų. Vienas iš įdomiausių buvo medinis fortas pastatytas ant olos, turis puikią strateginę poziciją. Toliau vykome į Norvegų Didžiam kare žuvusiems paminklą, kuris yra prie pat uoloto jūros kranto. Iš jo matosi puikiai kalnai ir fiordai, taip pat toluomoje plaukią laivai. Paminklas pats yra labai didingas: pilki granito laiptai veda į didelę akmeninę pyramidę, kurios rūsy sūtalpinti žuvusiųjų kūnai. Mat, tarp tų visų tragedijų, kurias atnešė Didysis karas nemažiausia yra tai, kad skaudžiai nukentėjo ir tie, kurie tame kare visai nedalyvavo. Taip, pavyzdžiui, per karą prie Skandinavijos pajūrio nuo vokiečių torpedų paskendo daug prekybinių norvegų laivų. Žuvusiųjų jūrininkų skaičius siekia 1500. Visa tai yra vaizdžiai atpasakota puikioje žalvario bareljefoje, kuri yra iškalta ant sienų paminklo viduje.

(Bus daugiau.)

Debesėliai.

Padange skuba debesėliai
Wis nesulaikomai tolyn.
Kas žino, ar sugrįš jie vėlei,
Ar juos matysim dar, kas žin?

Iškęles ranką oš jiems moju,
Prašau sustoti, palūkėt,
Bet debesėliai nesustoja —
Žiems reikia wis tolyn skubėt.

Ir mes, kaip pilki debesėliai,
Wis skubame tolyn, tolyn.
Kas žin, tos wišos walandėlės
Kurio keliu nunek, kas žin.

Mes žinome iš Szv. Rašto,
Kad du gywenimo keliai:
Wienam atrandam laimės kraštą,
Kitam — mirtis ir šopoliai.

Todėl prašykim mielą Diewą
Wesť laimėn wedancziu keliu,
Kad kai sakysim czia „judiewu“
Nueitum ten, prie angelų.

M. 3.

116. 6.

Ar tikrai „Judziūwės medis neneša waisių?“

Sz. m. „Szaltinio“ 39 nr., katalikiškios minties sawait-
raštje, kun. R. Skurkis įdėjo straipsnį su antrašte: „Ju-
džiūwės medis neneša waisių“. Straipsnio pradžioje auto-
rius duoda gywenimo waizdą iš Szweicarijos, nenurody-
damas ne tokio miesto gatwėje sustinla ji wiena „madniai
apširengusi“ ponia ir, įsitikinusi, kad jis yra katalikų kun-
gas, pakweczia ji į sawo namus, pas serganczią dukrelę.
„... Mes esame protestonai, pareiškia jam ponia ir prašo
nesistebėti, kad pakwiete. Czia „... mūsų tikėjimas per
sausas. ...“, kol dar jokia nelaimė nepasipynė tol, rodos,
wiškas gerai. Bet kai Diewas smarkiai supurto, tada mūsų
tikėjimo jau nebeužtenka. Turime kai ką skolintis iš kata-
likų tikėjimo.“ Czia autorius pristmena wieno tėwo kapu-
cino pasakojimą, „... kaip protestonai pas juos plaukte
plaukia, ... daugumas jausdami sawo tikėjimo sausumą,
įstikryjų ateina ieškoti užuojautos, klausťi patarimo, at-
skaityti ekzorcižmus.“

Kada autorius paklausia, kodėl tik nelaimėje kreipiasi
į katalikų tikėjimą, o wišai į jį nepereina, jei aiškiai mato,
kad katalikų tikėjimas yra daug geresnis ir pajėgia paten-
kinti wišą žmogaus gywenimą, gauna iš ponios atsakymą,
kad „... tos nelaimės ne kasdien pasitaiko, o geresnėje
dienoje gywenti mūsų tikėjime geriau. Gali gywenti, kaip
tawo žirdžiai patinka ir gali būti išganytas.“ Kai autorius
išweda, kad reikia laikytis žwento Rašto, ponia atšako:
„... Ne būtnai reikia wieno pasakymo laikytis, galima
pasirinkti, kas lengwiau.“

Dar po kelių ponios atsakymų autorius įsitikina, kad
apie atšwertimą nėra daugiau prasmės kalbėti, nes
„... apie protestonų atšwertimus labai gerai žinojo iš
wieno tėwo kapucino pasakojimo“. Tas kapucinas wišgi
pripažįsta, kad protestonų atšwertcia į katalikus „... ma-
žai, wišai mažai. Ir kam gi jie atšwers. Žie sawo religija
patenkinti. Sziek tiek žino apie Diewą, gal daugiau apie
Kristų, o puikiausiai žino, kad gywenť kaip nori, tiktai pasi-
tikėť Kristaus nuopelnais ir būsi išganytas. To jiems už-
tenka. Daugiau religiniais dalykais nesidomi. Žinoma, iš-
skyrus atškitus asmenis. Žei, pan., sekmedienyje į kirklę atei-

na dešimt senų moterų, tai labai daug. Tad ir nenuostabu,
kad doros nusmučimas pas juos didžiausias. Žei jie nepa-
sipildintų mūsų tikėjimo atpuolusiais, tai per kelias dešimtis
metų protestonai wišai išnyktų“. Straipsnio pabaigoje au-
torius duoda dwiejų miestelių waizdus, kurių wienas yra
katalikiškas, o kitas — grynai protestantiškas. „... Du
miesteliai stowi wiens prie kito, o yra du skirtingi pasau-
liai! Kad eini, paw., per katalikišką miestelį, tai, rodos,
wišas gywybe tryškta. Waių pilnos gatwės. Wišur jauti
naturalų gywumą. . . Wišai kitoki įspūdi gauni protesto-
niškame mieste. Waišas retenybė. Wietoje waių pamatysi
per langą žiūrint „motiną“ su „sūnum“ — žunim. Dažnai
dar apškabinius. Rodos, lyg junti miestelį lawonu atši-
duodant.“

Waišęziodamas tokio miestelio gatwėmis, autorius pri-
eina prie samprotawimų: „... Tė apytukti namai, tos
bewaikės šeimos, tie išblyškę weidai, tos stiklinės be dwa-
sios akys, tos išsekusios figūros. . ., tai aiškiai byloja, hau-
te haukia, kad walštybė nuo pražūties ir tautą nuo išnyki-
mo, pirmoje eilėje apsaugo ne skaitlingos kariuomenių di-
wizijos, ne karui apginkluoti wišai pilieciai, ne tankus mo-
kyklų tinklas, ne aukštai pastatyta kūno kultūra, bet gywas
žmonių tikėjimas, apsaugodamas žmones nuo dorowinio su-
puwimo, apsaugo tautą nuo wišiško išnykimo nuo žemės
pawiršiaus.“

(Bus daugiau.)

Bediwybė Rusijos mokyklose.

Bediwybė Rusijoje wis nesiliauna. Dedama pastangu,
kad Diewą pašalinti wišai iš Rusijos gywentojų tarpo.
Komunistai, turėdami waldžią sawo rankose, gerai žino,
kad, kol pawaldiniuose bus Diewo meilės ir tikėjimo į Ji
tikybė, tol jie negarantuoti jų waldjios tolimesniu
pastowumu, nes nežinia, kol gywentojai pašes komunistišką
wyriausybę. Priekingai, jeigu wiš gywentojai bus tik-
ros bediwybės komunistais, jų waldyma wane pastowonis.
Bet kaip hito pasiekti? Kiekwienas gerai žinome, kad auklė-
jimas yra wišo nulėmėjas. Kaip auklėjami waitai, to-
kiais keliais wedamas jaunimas, tolia bus ir wiša tauta.
Todėl komunistai wišą sawo dėmėję kreipia į waių auklė-
jimą. Mokyklose mokslas ir auklėjimas wedamas wien tik
komunistiškose dwasiose. Kadangi tikyba priekinaši moky-
tojų skelbiamoms idejoms, tai jie pirmucziausiai ir sten-
giaši tikėjimą, o su juo ir Diewą, išrauti iš waišo žirdies.
Tam tikslui tarnauja ne wien mokykla, bet ir organizacijos
bei spauda. Jau pradžios mokyklose steigiami bediwybių
(bežbožnikų) skyriai. Kaip pas mus įwestos mokyklose tiky-
bos pamokos, apart wišų kitų dalykų, taip czia įwestos
priektykbinės-bediwybės pamokos. Šių lankymas būtinus.
Mokytojas, kuris atšikalytų westi tokias pamokas, yra atlei-
dziamas iš tarnybos. Prie uniwersitetų yra steigiami priek-
tykbiniai fakultetai, kuriuose dėstomi metodai, kaip sekmin-
giausiai kowoti su tikėjimu. Studentai, baigę žiuos fakul-
tetus, igyja aukštesniųjų mokyklų mokytojų wardą ir ten
dėsto bediwybė. Tam tikslui yra leidžiami ir atškiti wado-
wėliai, kuriuos būtų galima pawadinti bediwybės „kate-
fizmais“, nes czia mokymo metodas wišai panašus, kaip
mūsų katefizmuose. Kad būtų aiškėsnis waizdas, paduoda-
me czia trumputę ištraukėlę iš minėto wadowėlio:

... Klausimas: Kas matė Diewą?

Atsakymas: Niekas.

Klausimas: Todėl ar yra Diewas?

Atsakymas: Nėra.

Klausimas: Tai kas pramanė Diewą?

Atsakymas: Buržujai ir dwasintinkai.

Klausimas: Tai kas yra Diewas?

Atsakymas: Kwailystė.

Tai iš hitotijų ir panašių klausimų sudarytas wadowė-
lis, kuris wartojamas pradžios mokyklose Rusijoje, kad fuo

greičiau išplėkus iš mažųjų kūdikių žirdelių tėvų ištiepintą tikėjimą ir Dievo meilę.

Didesnių trifikcionistų švenczių išvakarėse, skleidžiami raštai ir žodis įvairiose vietose vietose bedieviški būti. Kalėdų švenczių išvakarėse, kada trifikcionys džiaugiasi Kristaus užgimimo šventėmis, kada jie dėkoja Dievui už parodytą malonę per užgimimą Šganytojaus ir, iš to džiaugsmo kiekviena šeimynėle uždega eglutę, komunistų laikai aiškėse ir gatvėse nepalaujamai kūkauja: „Sžalin eglaitė!“, — „Mes spalvutai, nešvencziame kalėdų!“ ir pan.

Kultūra ir menas Rusijoje tarnauja bedievybei. Labai placziai praktikuojamas tapybos menas bedievybei platinti vaikų tarpe. Pav.: padaromas didžiulis paveikslas. Jame vaizduojama, kaip vaikas eina į cerkvę, o didelis kryžius spaudžia jo pečius ir trukdo vaikui judėjimą. Jam ant kaklo pririšta virvė. Už tos virvės galo veda jį popas, o iš užpakalio keliu jį tėvas wis pastumia. Po paveikslu parašas: „Toks likimas to vaiko, kuris tiki į Dievą“. Sžalia šio paveikslu, padarytas kitas atvaizdas, kuris rodo linksmi išdžiūjanti, besitraipanti ir bejuokaujanti berniuką ir rodanti kumštį kryžiui. Po šiuo paveikslu padėtas parašas: „Toks būna vaikas, kuris netiki į Dievą“.

Tai tik vienas kitas pavyzdėlis, rodantis priemones, kuriomis bedievybė platinama tarp Rusijos vaikų. Tokių ir panašių priemonių ir būdų komunistai vertoja daug, tačiau jų visų suminėti nėra jokios galimybės.

Ar didelį pasisekimą turi toks komunistinis auklėjimas? Šį oficialaus wienos mokyklos šaržo, rodancio tikybinių vaikų gyvenimą štai ką pastebime: į Dievą netiki — 93 nuoš. vaikų, tiki — 4 nuoš. ir abejoja — 3 nuoš.

Tie 4 nuoš. vaikų, kurie tiki į Dievą yra tikri tikėjimo didvyriai; jie turi būti nepaprasti vaikai. Žinodami, kaip skaudžiai Rusijoje naikinamas tikėjimas ir baudiama bei nieklinami tikintieji, šiais vaikais tikrai turime stebėtis, kad jie turi drąsos wiežai pareikšti, jog tikrai tiki į Dievą. M.

Žinios.

Wokietija.

— Spalių mėn. 14 — 16 dienomis Lüneburge įvyko „Baznytinė giesmių diena“, surengta Wokietijos ewangelikškos baznyczios chorų sąjungos. Tai sąjungai priklausio wijo apie 8 000 chorų su 200 000 giedotojų — choristų.

— Bremene spalių mėn. 15 — 18 dienomis buvo švencziama Wokietijos protestantų susiwientijimo 75 metų jubiliejus. Dalmawo wijos Wokietijos ewangelikškos baznyczios atstowai.

— Honowerio ir Silezijos provincijose spalių mėn. 16 d. buvo švencziama kaip „Wyrų sekmadienis“ wiošose ewangelikškos baznycziosse pamaldos ir pamokslai buvo pritaikyti labiaus wyrams. Ir ewangelikškos baznyczios pradėda taisyti prie gyvenimo ir ruošia pamaldas specialiai, atsižvelgiant į klausytojų lytį bei amžių.

Francūzija.

— Wijos Prancūzijos ewangelikškos baznyczios susiwientijo į wieną ewangelikšką Prancūzijos baznyczią. Susiwientijusios baznyczios bendram synodui priklausio apie 600 parapijų. Apie 70 ewangelikškų parapijų pietų Prancūzijoje yra dar neprišėdėjusių prie susiwientiosios baznyczios synodo. Laukiama, kad ir tos parapijos prisidės. Šių metų gruodžio mėn. 12 dieną haukiamas pirmasis Sumientos Prancūzijos ewangelikškos baznyczios synodas. Tas synodas nustatys santwarkos dėjnius ir aptars wius sawo reikalus.

Danija.

— Kopenhagoje kalėjimo ewangelikų dwasininku paskirta p-lė Ruta Bermehren. Ji yra pirmoji moteris kunigas Danijoje. Baznyczios wniausybė mano, kad mokyklėse ir kalėjimuose gali ir moteris atlikti dwasininko pareigas neblogiau kaip vyras.

Kaunas. Lietuwos Ew. Liut. Konsistorija sawo pastuiniame posėdnyje pasiuntini Niskhtaitį paskyrė Szilalės ew. liut. parapijos administratoriumi.

Red. Naujam Dievo tarnui, kuris ištikimai daugelį metų dirbo swetimam pagonų krašte, šėdamas gerąją sėklą į jų žirdis, linkime Aukščiausio palaimos jo naujam darbe.

Paupis. Paupio „Ew. Jaun. Sandoros“ šyrius mokyklėw susirinkimas įvyko spalių mėn. 20 d. ir buvo pradėtas giesmė ir psalmo žodžiais. Narys Kubilius laikė pranešimą, tema: „Mažoji Lietuva ir jos praeitis“. Jis sawo kalboje atwaizdavo Lietuvą iš pat senowės iki po Did. Karo. Pirm. Wymys paskyrė spaudos tikybinių žinių rinkėjus. Narys Skėrys apsiėmė pranešti žinias iš swetimų kraštų, narys Jafuzaitis „J. S.“ šyrių žinias ir narys Kubilius apmąstymus iš mišios. Smuikininkams wadawaus narys Sabalius. Po to „J. S.“ D-jos pirm. E. Purwinas laikė pranešimą: „Žmogaus religiniai reikalawimai“. Paskaczius dar aplinkraštį, susirinkimas buvo baigtas pradėta giesmė.

Klaipėda. „Ew. Jaunųjų Sandoros“ Klaipėdos šyrius surengė spalių mėn. 14 d. draugikšką subuwimą prie kawos, tikslu pažwairinti žiemos weiklą ir paskalbėti apie einamuosius reikalus. Ilgesnį pranešimą apie žmogaus religinius uždawinius padarė šyri. pirm. W. Sprogys. Be to, buvo pasakytos kelios kalbos ir iš sweczijų tarpo. Ta paczia proga nutarta padaryti susirinkimus kas sawaitę penktadieniais 8 wal. wak. „Sandoros“ salėje, kuri programa kiekwieną kartą būtų kitokia ir kuriuose pasireikštų daugiau patys nariai. Pirmas toks susirinkimas įvyko penktadienį, spalių mėn. 21 d. kuriame p. W. Sprogys nulaikė Biblijų walandėlę apie wisų keturių ewangelijų santykiawimą. Buwo paimti aprašymai Jėzaus Kristaus kentėjimo, iš kurių aiškiai matyti wisų ewangelijų panakumas ir wienodumas. Gywai tais klausimais padiskutawus, buvo walandėlė liaupsės giesmė baigta.

Klaipėda. Sekmadienį, spalių mėn. 30 d. 4½ wal. įvyks Anglų baznyczioje Reformacijos šwente. Szwenteje dalywaus Baznytinis bei „Ew. Jaun. Sandoros“ chorai ir „Ew. J. S.“ trūbininkai. Klaipėdos wiuomenė žirdingai patwiecejama šioje šwenteje atsilankyti.

Kaunas. Reformacijos šwentės minėjimą Liet. Ewang. S-gos Kauno šyrius rengia š. m. spalių mėn. 30 d. Šį rytą bus pamaldos parapijos baznyczioje; 16 wal. 32-joj pradžios mokykloj įvyks pats minėjimas su įwairia religine programa. Wakare 19,15 wal. bus reformacijos minėjimas walstybės radiofone, programoje: paskaita apie reformacijos reikalingumą, kurią skaitys kun. J. Pauperas, deklamacijos ir Kauno parap. lietuwių choro baznytinių giesmių giedojimas. Choras wedamas Ricz. Kopo pagiedos septynias giesmes. Minėjimas per Kauno radiofoną truks 45 min.

Trakšėdžiai. Sekmadienį, spalių mėn. 30 d. 3½ wal. po pietų rengia „Ew. Jaun. Sandoros“ Szilutės šyrius Trakšėdžių liet. priw. mokykloje Reformacijos šwente. Dievo Žodį apakys keli kalbėtojai ir bus deklamuojama trifikcionistų eilėraščių. Wisi žirdingai patwiecejami skaitlingai atsilankyti.

Užsakymus priima redakcija, kiekviena pašto įstaiga ir laiškininkai. Užsakant redakcijoj laiškraczių kainą: metams 2 litai, ½ m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsakant pašto įstaigoje, kainą 2 litai 30 ct., pusėj m. 1 lit 30 ct. ir ketwircziui m. 80 ct. Redžia Lietuwų Ewangelikų Susiwientijimo Baznytinis Komitetas. Redaguoja Kun. B. Dagys. — Spaudė: „Litwania“, Klaipėda, Palangos gatwė 23-24. — Rankraczius ir užsakymus prašome siųsti šiuo adresu: Klaipėda „Litwania“, Dagui.